

Ivo Peruzzi:

Motto.

Razburkano morje je moj idól:
neskončno v zlu, brezupno v nadi . . .
Le moč njegov ponosni je prestól,
ki roka ga boga ne gladi.

Sam!

Zastonj!
Izkrvavelih več minut
srce ovinjeno ne išče;
pobesil orel ni perut,
ko splaval je čez pogorišče.
Brezdomovinec! Sam!
Tja v luč daljav
zamahnil je ponosni krog
in svojo kri je iz višav
na zemljo vsul in bil je bog . . .

Po poti.

Na levo prostost, na desno mladost,
a v sredi pa fantič korakam.
Pred mano je noč, a v meni je moč,
ker bolnih solz več ne pretakam.

Vi hodite drugi zaripljeni v strah
in tiho bojite se zase,
a jaz pa se smejem v kipečih solzah
in diham življenje le vase.

Tu usta dekliška želeča drhte,
tam kupica kratke minute . . .
Iz duše hitijo mi ptičke-želje
tja v sladke polnoči prečute . .

Na levo prostost, na desno mladost,
a v sredi pa fantič korakam.
Za mano je dvom, pred mano bo grom,
in tega, prav tega še čakam!

V temni uri.

Stalno, brez oddiha blodi čas . . .
Polnočne vešče luči
še sije v dušo kruti mraz. —
Lahko noč!

Ne zlatí lesov več silna moč,
le duša bdi, se grudi
v misterij temen sanjajoč . . .

Smrt! Zdaj hušnil netopir je plah,
na okno je potrkal;
v dno duše me je gledal strah. —
Lahko noč!

Ko zadiši iz poljan . . .

Pa spet si zavrnilo mlado srce mi
ven v gaje veselo, razkošno pomlad,
in s krili obdarilo vse si želje mi,
da k solncu kipe kot iz cvetja sad.

Iz daljnih lesov sèm prepeva sekira,
šum mestni se zliva tja v vaški pokoj,
in okno se deklice mlade odpira,
ki čaka na dragega zopet nocoj . . .

Pomlad! Daj, objemi me! Zopet si v meni,
udušil kesanja, bojazni sem glas;
dehteče mi nedrije svoje odkleni,
da nanje pritisnem svoj vroči obraz . . .

*Ni brez poetičnega
a tudi v tonu se
studirajte Priserin 9/5*